

Чрез министъра на финансите
ДО Върховния административен съд

Ж А Л Б А

От Сдружение за оптимизиране на правосъдието и администрацията
представявано от Юлиан Чолаков, тел. 0888 491445
и от **Юлиан Атанасов Чолаков** в качеството на физическо лице,
бул."Владислав Варненчик" № 133, бл.40, вх.А, ап.43, Варна 9004

СРЕЩУ бездействието на министъра на финансите за определянето как се унищожават таксовите марки и в кои случаи държавните такси се събират в брой - задължение, произтичащо пряко от чл.2 ал.1 изр.3 от Закона за държавните такси

Правно основание чл.257 от АПК

УВАЖАЕМИ ВЪРХОВНИ СЪДИИ,

Жалбата се подава едновременно от името на гражданска организация и физическо лице с оглед стесняване на възможностите за злоупотреба с понятията „правен интерес“ и „предявяване на чужди права“ при определянето на нейната допустимост.

Съгласно разпоредбата на чл.2 ал.1 **изр.3** от Закона за държавните такси (ЗДТ, обн. ДВ бр.104 /28.12.1951 г. ... изм. ДВ бр.82 /16.10.2009 г.), министърът на финансите определя как се унищожават таксовите марки и в кои случаи таксите се събират в брой. Предмет на оспорване е бездействието на министъра по издаването на подзаконов нормативен акт по прилагането на тази законова разпоредба по отношение на държавните такси, събирани от изпълнителната и съдебната власт.

Приложеното писмо изх. № У-ЗДОИ-8 от 13.06.2007 г. на МФ доказва, че министърът на финансите не е издавал административни актове в изпълнение на това свое законово задължение, няма данни да го е изпълнил и след 13.06.2007 г. Ето защо е налице хипотезата на чл.257 ал.1 от АПК - бездействие на административния орган по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт, което може да се оспори безсрочно по реда за оспорване на индивидуалните административни актове.

Поводът и правният интерес за настоящата жалба е обстоятелството, че поради визираното бездействие все по-често и повече държавни и съдебни органи събират дължимите такси **само по банков път** в нарушение на чл.2 ал.1 **изр.2** от ЗДТ. По този начин жалбоподателите, както и всички останали вносители на държавни такси наследващо се товарят с паразитни такси за банкови преводи. Частният интерес на банките е надделял, но за сметка на прякото увреждане на обществения интерес и разбира се, личния интерес на жалбоподателите.

Важно е да се отбележи, че съгласно чл.9 от ЗУДБ органите на съдебната власт не са държавни органи, но въпреки това съдебните такси също постъпват в държавния бюджет. Бюджетът на съдебната власт е финансово автономен при управлението на паричните средства, но съгласно чл.4 от ЗУДБ той е част от държавния бюджет. Съдебните такси са средства на органите на съдебната власт и като такива се включват за организиране и обслужване в единната система за събиране, съхраняване, разплащане и отчитане, наречена в §22 ал.1 и 2 от ЗДБ за 2011 г. „единна сметка“, в която постъпват и таксите към изпълнителната власт.

Това означава, че независимо дали таксите към съдебната и изпълнителната власт са заплатени с държавни таксови марки, в брой или с ПОС терминали и по банков път, всички приходи постъпват в „единна сметка“, където следва да се администрират и разпределят по реда на ЗДБ, но не и от гражданите и юридическите лица, които нямат нито такива задължения, нито такива правомощия.

ПОС терминалите са още една възможност, но те не решават въпроса с удобството на плащанията на каса в брой, нито с удобството да бъдат облепвани с таксови марки документите, които ще се изпращат по пощата, нито проблема с малките населени места, където няма банки и ПОС терминали, нито проблема с дискриминацията на тези не малко на брой обикновени граждани, които не могат да си позволят или пък не желаят да имат банкова сметка, банкова карта и каквото и да е вземане - даване с търговските банки. Затова в подзаконовия акт по чл.2 ал.1 **изр.3** от ЗДТ следва да се определи реално приложим начин за унищожаване на таксовите марки, както и да се посочат практическите случаи, в които се събират в брой таксите към изпълнителната и съдебната власт. Колкото и ревнива да е последната по отношение на финансовата си независимост, нейните органи и ВСС не са самофинансирани се търговски дружества.

В чл.2 ал.1 **изр.2 и 3** от ЗДТ е заложена по недвусмислен начин идеята за безплатно заплащане на таксите, както и правото на гражданите и юридическите лица на такова заплащане. На практика тази чудесно уредена нормативно идея е денонсирана и подменяна постепенно през годините, при това някак си подмолно и гузно, по заобиколен начин, докато се стигне до сегашната тотална, но незаконна забрана за заплащането на такси с държавни таксови марки и на каса в брой, което пък от своя страна е пълноценна подигравка с гражданите и юридическите лица, с техните права и напразни илюзии по този въпрос и по въпроса с върховенството на закона. Досега.

Особено искане: МОЛЯ да задължите министъра на финансите да посочи нормативен административен акт, ако такъв има издаден от МФ, въз основа на който към момента на подаване на жалбата държавните такси към изпълнителната и съдебната власт е възможно (допустимо) или невъзможно (недопустимо) да се заплащат от вносителя само и единствено чрез непредвидения в чл.2 изр.2 и 3 от ЗДТ банков превод, но не и чрез изрично предвиденото заплащане с таксови марки и в брой (на каса).

МОЛЯ на основание чл.257 от АПК да постановите решение, с което да осъдите министъра на финансите да определи как се унищожават таксовите марки и в кои случаи таксите към изпълнителната и съдебната власт се събират в брой съгласно разпоредбата на чл.2 ал.1 **изр.3** от ЗДТ, като му определите за това срок, който да е съобразен с обществения интерес - например 30 дни, като ни присъдите и разноските.

Приложения:

1. Копие от писмо изх. № У-ЗДОИ-8 /13.06.2007 г. на МФ.
2. Копие от решение № 1388/13.02.2007 г. по фирмено дело № 252 /2007 г. на ВОС.
3. Препис от жалбата.

Гр. Варна, 17.02.2011 г.

С уважение: () /Юлиян Чолаков/